

21/XVI/2025

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA SIEMIANOWIC ŚLĄSKICH

z dnia 2025 r.

w sprawie uznania skargi złożonej na Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie, za bezzasadną

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 z późn. zm.) oraz art.229 pkt.3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572)

Rada Miasta Siemianowic Śląskich
uchwała:

§ 1. Przyjąć do wiadomości stanowisko Komisji Skarg, Wniosków i Petycji odnośnie skargi na Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie.

§ 2. Uznać przedmiotową skargę za bezzasadną.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Siemianowic Śląskich.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PROJEKT ODANCA
KOMISJA SKARG, WNIOSKÓW I PETYCJI

Sprawdzono pod względem
formalnym

RADCA PRAWNY
Maciej Bieziak

UZASADNIENIE

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji na posiedzeniu w dniu 20 marca 2025 r. rozpatrywała, zgodnie z dyspozycją Rady Miasta Siemianowic Śląskich z dnia 6 marca 2025 r., skargę nr PR.1510.2.2025 z dnia 11.02.2025 r., złożoną przez Pana [REDAKTOWANE] na Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie. Z treści pisma wynika, iż wnoszący skargę jest przedsiębiorcą i wyraża ubolewania co do tego jak został potraktowany przez Prezydenta Miasta i podległych mu pracowników jednego z Wydziałów Urzędu Miasta zajmujących się obsługą organu podatkowego. W skardze sformułowano szereg zarzutów mających związek z uprzednim ustaleniem wyżej wymienionego wymiaru podatku, obejmujących:

- zaniebdanie oraz nienależyte wykonanie zadań związanych z naliczeniem odsetek oraz zdroworozsądkowym podejściem do ich naliczenia wobec osoby składającej skargę,
- naruszeniem interesów skarżącego poprzez nieuczciwe podejście do skarżącego w zakresie procedury naliczenia podatku od nieruchomości,
- braku podstawowej empatii oraz zdrowego rozsądku w przypadku wydawanych decyzji oraz próby egzekucji odsetek,
- skandalicznego zachowania wobec skarżącego przejawiającego się przez zastraszanie zarówno przez naczelnika jednego z wydziałów jak i urzędników

Wnoszący skargę oczekuje ponadto umorzenia naliczonych mu odsetek.

Analiza treści skargi pozwala przyjąć, iż skarżący faktycznie wyraża niezadowolenie z powodu naliczenia mu podatku, odsetek od podatku oraz późniejszego egzekwowania zobowiązania.

Komisja na swoje posiedzenie zaprosiła Skarżącego, Naczelnika Wydziału Podatków w Urzędzie Miasta Siemianowice Śląskie oraz Radcę Prawnego Urzędu Miasta Siemianowice Śląskie.

Skarżący nie przybył na posiedzenie Komisji, przesłał jednak dodatkowe pismo z dnia 17 marca 2025 r., w którym powołuje się na fakt konieczności zaskarżenia decyzji podatkowej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, z powodu jej niezgodności z przepisami prawa. Pismo to zasadza się na polemice z treścią skarżonej decyzji.

Na wstępie należy zauważyć, iż przedmiotem postępowania wyjaśniającego ze strony Komisji może być jedynie kwestia działań podejmowanych przez pracowników organu po wydaniu decyzji, a związana z przekazywaniem przez pracowników organu stronie informacji o konieczności wypełnienia przez nią obowiązków wynikających z decyzji (forma, sposób przekazania informacji). Natomiast kwestia samej decyzji – zakresu merytorycznego pozostaje poza zakresem tej oceny. Członkowie Komisji nie mogą

wchodzić w zakres merytoryczny wydanych decyzji, gdyż radni nie mają kompetencji by podważać decyzje wydane przez organ podatkowy. Kompetencje do wydania decyzji posiada organ podatkowy – Prezydent Miasta, bądź osoba przez niego upoważniona. Jeśli strona nie zgadza się z treścią wydanej decyzji to ma prawo zaskarżyć ją do organu wyższego stopnia, a następnie złożyć skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona z takiej możliwości skorzystała, obecnie sprawa toczy się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Gliwicach, którego przedmiot jest decyzja ostateczna organu drugiej instancji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, utrzymująca w mocy decyzję Prezydenta Miasta. W tym miejscu napomnieć wypada, iż postępowanie sądowe w zakresie dot. kontroli decyzji ma pierwszeństwo przed postępowaniem skargowym. Nadto zakres kompetencji kontrolnych radnych jest również ograniczony ze względu na tajemnicę skarbową. Katalog podmiotów, którym mogą być udostępniane akta objęte tajemnicą skarbową został wymieniony w art. 298 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa dalej o.p. Stosownie do art. 299 § 1 o.p. podmiotom wymienionym w tym katalogu mogą być także udostępniane informacje zawarte w aktach spraw podatkowych. Informacje takie mogą być także udostępniane podmiotom wymienionym w art. 299 § 3 o.p. Wśród tych podmiotów nie wymieniono radnych Rady Miasta.

Wydana w sprawie decyzja podatkowa korzysta z przymiotu ostateczności, co oznacza, że podlega wykonaniu z mocy prawa, a tym samym obowiązek wynikający z decyzji jest wymagalny. Niezrealizowanie decyzji poprzez niezapłacenie podatku w terminie, powoduje powstanie zaległości podatkowej. Zgodnie z art. 53 o.p. od zaległości podatkowych naliczane są odsetki za zwłokę.

Wierzyciel podatkowy (gmina/miasto) może zatem domagać się wykonania przez adresata decyzji zobowiązania podatkowego. Decyzja ostateczna stanowi więc podstawę wystawienia tytułu wykonawczego i wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

Uwypuklenia wymaga, że pracownicy organu podatkowego zgodnie z art. 124 o.p. podjęli działania zmierzające do doprowadzenia wykonania decyzji zgodnie z przepisami prawa podatkowego, przekonania skarżącego aby ten wykonał zobowiązanie bez potrzeby wszczynania postępowania egzekucyjnego. Organ zastosował się do art. 124 o.p. w brzmieniu:

Organy podatkowe powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy, aby w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez stosowania środków przymusu.

Podobne regulacje zawarto w art. 6 § 1b. ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w brzmieniu:

Przed podjęciem czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych wierzyciel może podejmować działania informacyjne wobec zobowiązanego zmierzające do dobrowolnego wykonania przez niego obowiązku.

Dodania w tym miejscu wymaga, że ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji zawiera poniższe uregulowanie:

art. 15. [Obowiązek przesłania zobowiązanemu upomnienia]

§ 1. Egzekucja administracyjna może być wszczęta, jeżeli wierzyciel, po upływie terminu do wykonania przez zobowiązanego obowiązku, przesłał mu pisemne upomnienie, zawierające wezwanie do wykonania obowiązku z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego oraz inne dane niezbędne do prawidłowego wykonania obowiązku przez zobowiązanego, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Postępowanie egzekucyjne może być wszczęte dopiero po upływie 7 dni od dnia doręczenia tego upomnienia.

§ 1a. Upomnienie zawiera pouczenie zobowiązanego, że w przypadku niewykonania w całości obowiązku w terminie 7 dni od dnia doręczenia upomnienia zobowiązany ma obowiązek zawiadomienia wierzyciela, a po doręczeniu zobowiązanemu odpisu tytułu wykonawczego - również organu egzekucyjnego, o zmianie adresu jego miejsca zamieszkania lub siedziby.

§ 1b. Upomnienie zawiera imię i nazwisko, stanowisko służbowe oraz podpis osoby upoważnionej do działania w imieniu wierzyciela. Upomnienie generowane automatycznie może nie zawierać podpisu tej osoby.

Wyrażona w tym zakresie zasada zagrożenia (upomnienia) stanowi element zasady ogólnej nakłaniania zobowiązanego do dobrowolnego wykonania obowiązku – zob. P. M. Przybysz [w:] *Postępowanie egzekucyjne w administracji. Komentarz*, wyd. II, LEX/el. 2025, art. 15.

Wierzyciel w stanie faktycznym sprawy wypełniając obowiązek zawarty w powołanym przepisie wystosował do zobowiązanego upomnienie, w którym wezwał go do wykonania obowiązku z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego.

Pismo, które zostało skierowane do zobowiązanego było obligatoryjną czynnością wierzyciela, poprzedzającą zamiar wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Pismo to zawierało wszystkie wymagane przez ustawę o postępowaniu egzekucyjnym w administracji elementy. Działania podejmowane przez pracowników organu podatkowego nastawione były na doprowadzenie do wykonania decyzji zgodnie z przepisami prawa podatkowego, przekonania podatnika aby ten wykonał obowiązek określony decyzją bez potrzeby wszczynania postępowania egzekucyjnego.

Nie można tracić przy tym z pola widzenia obowiązków jakie ciąży na pracownikach sektora samorządowego w kontekście dbałości o środki publiczne należne gminie i ewentualnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Jak przy tym wynika z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niepobranie lub niedochodzenie należności Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych albo pobranie lub dochodzenie tej należności w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia.

Kwestia umorzenia odsetek pozostaje także poza zakresem kompetencji organu do którego skierowano skargę. Udzielenie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych leży w kompetencji Prezydenta Miasta, co wynika z art. 67 b o.p.

W przedstawionym stanie faktycznym sprawy zostały podjęte przez pracowników organu podatkowego działania mające na celu zapewnienie zrealizowania decyzji ostatecznej, w zgodzie z przepisami ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz przepisami o.p. Decyzja ta nie uległa wstrzymaniu wykonania stosownie do art. 239 f §1 o.p. gdyż zainteresowany nie wystąpił ze stosownym wnioskiem wraz z propozycją zabezpieczenia zobowiązania.

Niezrealizowanie decyzji przez zobowiązanego w terminie uprawniało wierzyciela stosownie do art. 53 o.p. do naliczenia odsetek za zwłokę. Natomiast kwestia wydanej decyzji – zakresu merytorycznego tego rozstrzygnięcia jak wyżej wyjaśniono pozostaje poza zakresem tej oceny.

W związku z powyższym Komisja Skarg, Wniosków i Petycji uznaje skargę za bezzasadną.

Głosowanie: za - 4 , wstrzym. - 0 , przeciw - 0 .

Pouczenie:

Zgodnie z przepisem art. 239 §1 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadomienia skarżącego

